

Denominació d'origen

Dll, 3/05/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

La denominació d'origen és un dret de propietat molt important en vins, però també en altres productes. Ve a ser un intent de protegir la propietat i la qualitat de productes ben acreditats contra les imitacions i les falsificacions. Per a tenir denominació d'origen, els vins, per exemple, han de reunir certes condicions, fora de les quals serà vi, però no estarà garantida la seva autenticitat ni la seva qualitat

Això s'ha fet necessari per a posar ordre en un mercat poc escrupolós, amb molta varietat, en el qual, molt sovint, es dona "gato por liebre", és a dir, s'ofereix un escumós qualsevol com si fos cava, per posar un exemple. Una denominació d'origen falsa pot portar l'infractor als tribunals. Tots volem una certa claredat en les transaccions humanes i hem establert regles del joc.

Això ve a col·lació d'una situació que es dona a casa nostra en el camp que ens és tan propi de la fe cristiana. En el panorama religiós actual hi ha tanta varietat d'oferta i tanta confusió de noms, qualitats i actituds com en el mercat dels vins. Tots tenen un comú denominador i tots es refereixen als mateixos fets, però en molts casos la falsificació és clara i evident. Al costat de "vins" d'excel·lent qualitat, hi ha barreges de tota mena que tenen molt poc a veure amb el fruit del cep. Des dels telepredicadors que fan de Crist un negoci força rentable, fins els qui especulen amb mitjans parapsicològics ben coneguts per a manipular persones força influenciables, hi ha tota una gamma de falsificacions que ens és molt difícil de definir i de destriar. En el frondós camp de les esglésies hi creix la bona llavor juntament amb la mala herba i, com a la paràbola de Jesús, no ens és possible de fer la tria.

El fet és que nosaltres també tenim una denominació d'origen, que es va encunyar a Antioquia de Síria (Ac 11,26) i que definia tota una nova manera de ser humans. El rei Agripa la coneixia molt bé quan va respondre a Pau: "Falta ben poc perquè emconvencis de fer-me cristià" (Ac 26,28) i Pere ja l'emprava en sentit general quan es refereix a sofrir "pel fet de ser cristià" (1P 4,16).

A la Bíblia, doncs, queda ben clar quina és la nostra denominació d'origen, però el fet és que ben poques vegades n'hem establert les normes per a preservar-la de les manipulacions d'un entorn poc rigorós, per dir-ho d'alguna manera. No tenim un mercat regulat, i mai no el tindrem, perquè aniria en contra de l'opció personal, però cal que comencem a establir uns paràmetres, amples i generosos, però que ens permetin de reconèixer el producte original. Per a fer-ho, les esglésies han desenvolupat les confessions de fe que, en un principi, van servir per a preservar la denominació d'origen (l'ortodòxia) contra les falsificacions (les heretgies). Però està ben clar que ara resulten insuficients. Tot ho refereixen a uns postulats intel·lectuals que, molt sovint, tenen poc a veure amb la vida.

No és aquí el lloc, ni jo sóc la persona adient, per establir les condicions sota les quals es pot emprar el nom de cristià, la nostra denominació d'origen. Però Jesús va deixar molt clar que els verbs que són escaients a la fe cristiana són: tornar i tornar-se (a Déu), donar i donar-se (als altres), estimar (amunt i al voltant).

I les paraules cristianes per excel·lència són: amor, sacrifici, solidaritat, fe, esperança, generositat... Els senyals de qualitat en la nostra denominació d'origen no són l'èxit, ni els diners, ni la 'influència, ni la bona vida, ni la salut, ni els camins amples per on hi va molta gent etc. ("En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança, jo he vençut al món"). Per a l'apòstol Pau, les proves de qualitat del seu cristianisme, ens diu, les porta en els senyals dels assots i de les tribulacions en el seu cos: "que ningú no m'amoïni, que jo porto en el meu cos les marques dels sofriments de Jesús" (Ga 6,17). I nosaltres?